

UBND XÃ ĐẠI THANH
CÙNG ĐỌC VÀ SUY NGẪM

ĐẾM MÙA

Xuân tràn trên nắng thở
Rót mật vào tim đời
Ru nhẹ tiếng à ơi
Đòng trôi cùng phiêu lãng
Hạ ngắt một quăng lẳng
Thả lên cánh phượng hồng
Hát tình khúc mênh mông
Ve đêm ngân xao xuyến
Lẳng lẳng heo may đến
Choàng áo gió thu say
Thao thức ánh mắt ngày
Nụ cười đêm huyền ảo
Đông choàng vội lớp áo
Trắng những nỗi mù sương
Rải khế giọt vắn vương
Đếm mùa trong nhung nhớ.

GIANG HỒNG

Bài thơ “Đếm mùa” (Giang Hồng) là một bản giao hưởng mềm mại của thời gian, nơi bốn mùa nối nhau trôi qua như những nhịp thở tinh tế của vũ trụ và lòng người. Mỗi khổ thơ là một bức tranh nhỏ, vẽ nên nhịp điệu của thời gian bằng màu sắc, âm thanh và nhịp đập của con tim.

Xuân đến trong hơi thở của nắng, trong làn mật ngọt rót vào tim đời, khiến không gian như tan chảy trong sự tươi non và mơn mớn. Cái “à ời” của mùa xuân không chỉ là khúc ru của đất trời mà còn là lời vỗ về của tình yêu, đánh thức những xúc cảm dịu dàng nhất trong tâm hồn. Khi hạ về, sắc phượng rực lên như ngọn lửa tuổi trẻ, tiếng ve ngân thành khúc nhạc say nồng của khát vọng. Giữa cái nồng nàn của nắng, tác giả tinh tế nhận ra “một quăng lặng” - nơi con tim lắng lại để nghe tiếng vọng của chính mình giữa cuộc đời vội vã. Rồi thu sang, heo may khẽ chạm vai người, gió choàng chiếc áo mỏng lên vạn vật, khiến không gian bỗng trở nên man mác, băng khuâng. Thu là mùa của ánh mắt, của nụ cười, của những đêm huyền ảo gợi nhớ bao điều chưa kịp nói. Đông đến, trắng xóa trong lớp sương mù, phủ lên cảnh vật một lớp trầm mặc, khiến nỗi nhớ dường như cũng mang màu tuyết lạnh. Từng giọt “vấn vương” rơi nhẹ như hạt thời gian, đọng lại trên từng nhịp thở của lòng người. “Đếm mùa” - thực ra là đếm những đổi thay, đếm những giấc mơ đã đi qua, đếm những rung động âm thầm còn sót lại giữa vòng tuần hoàn của tạo hóa. Bốn mùa luân chuyển, cũng như đời người trải qua những cung bậc vui buồn, thăng trầm, gặp gỡ và chia xa. Thơ của Giang Hồng không ồn ào, không cầu kỳ, mà thấm vào lòng bằng sự tinh khiết và trong trẻo như giọt sương mai. Mỗi hình ảnh, mỗi nhịp thơ đều mang hơi thở của sự sống, vừa thực vừa mơ, vừa gần gũi vừa hư ảo. Ẩn sau sự uyển chuyển của ngôn từ là triết lý nhẹ nhàng: thời gian có thể trôi, nhưng cảm xúc - khi được lưu giữ bằng thơ sẽ còn mãi.

“Đếm mùa” vì thế không chỉ là hành trình của đất trời, mà còn là hành trình của tâm hồn - nơi con người tìm lại chính mình qua từng mùa thương, mùa nhớ.